

MÄLESTUSPÄEVAD

RAIMUND ALUOJA – *in memoriam*

31. augustil 1997. a. viis surm meie hulgast loomakasvatuse instituudi teadlase ja kauaaegse teadussekretäri – Raimund Aluoja. Raimund Aluoja sündis 8. aprillil 1929. a. Tartumaal Vaimastvere vallas, kus vanemad pidasid talu. Seal,

Vaimastvere algkoolis, algas ka tema koolitee, mille edasised etapid jätkusid Tartus: H. Treffneri Gümnaasiumis (1943... 1944), Tartu I Keskkoolis (1944...1948), TRÜ loomaarstiteaduskonnas (1948...1951) ja EPA veterinaariateaduskonnas (1951...1953). Pärast EPA kiitusega lõpetamist suunati Raimund Aluoja tööle TA Loomakasvatuse ja Veterinaaria Instituuti, kus möödus kogu tema pikk ja edukas tööaeg – ligi 44 aastat.

Tööd alustas veterinaariaosakonnas nooremteadurina, jätkas vanemteaduri ja sektori juhatajana, kuni asus teadussekretäri vastutusrikkale ametipostile.

Teadlasena on Raimund Aluoja uurinud loomakasvatuse mikrokliimat, udara füsioloogiat, lehmade söötmishügieeni, eesti veisetõugude lihaproduktiivsust ja loomade määrgistamist vedela lämmastikuga. Kaalukam töö on tehtud zoohügieeni alal, sellesse valdkonda kuulub ka 1961. aastal kaitstud kandidaadiväitekirj *Veiselautade mikrokliima uurimine Eesti NSV-s*. Paljud tema poolt tehtud ettepanekud, eriti loomaruumide soojustamise, ventilatsiooni ja pidamistehnoloogia täiustamise kohta, on rakendatud loomalaudade projekteerimisel ja rekonstrueerimisel. Raimund Aluoja uurimisi jäävad kajastama trükis ilmunud 40 artiklit.

Ligi 20 aastat oli R. Aluoja loomakasvatuse instituudi teadussekretär, andes suure panuse teadustöö organiseerimisele selles asutuses. See töökoht nõudis täpsust ja kannatlikkust, suhtlemist paljude inimestega. Kõigeks selleks jätkus Raimund Aluojal taibukust, rahulikku meelt ja sõbralikkust.

Ta võttis osa Eesti Loodusuurijate Seltsi tööst, oli Eesti Loomaareng Ühingu ja APS-i

liige ning ELVI teadusnõukogu sekretär. 1987. a. määrati talle vanemteaduri kutse. Teda on autasustatud põllumajandusministeeriumi aukirjadega ja medaliga *Kalevipoeg kündmas*.

Kolleegidel oli temaga huvitav vestelda. Eelkõige oli Raimund Aluoja hea kuulaja, aga kui kommenteeris, siis läbimõeldult ja vaimukalt.

Raimund Aluoja on maetud Tartu Maarja kalmistule.

E. Lokk

ALICE ANDERFELD – *in memoriam*

14. novembril lahkus jäädavalt meie hulgast Jõgeva Sordiareetuse Instituudi vanemteadur, põllumajanduskandidaat, kauaaegne kartuli sordiaretaja Alice Anderfeld.

A. Anderfeld sündis 28. detsembril 1922. a.

Järvamaal Paide vallas Valgma külas talupidaja perekonnas. Tema koolitee viis läbi Sargvere algkooli, Paide Gümnaasiumi ja Paide keskkooli (lõpetas 1941. a.). Hoolimata vahepeal alanud sõjast astus A. Anderfeld 1942. a. sügisel Tartu Ülikooli põllumajandusteaduskonda, mille lõpetas 1947. a. Peale lõpetamist kuni märtsini 1949 töötas ta Järvamaa TSN TK põllumajandusosakonna agronoomina, pärast seda Ambla MTJ-s vanemagronoomina ning siis 1949. a. juunist kuni 1953. a. oktoobrini Kehtnas Kolhoosiesimeeste Ettevalmistamise Põllumajanduskoolis õpetajana, selle hulgas 1953. a. märtsist ühtlasi direktori asetäitjana kursuste alal.

Aastail 1953...1956 õppis A. Anderfeld aspirantuuris, mille lõpetamise järel asus tööle kartuli aretusühma nooremteadurina Jõgeva Sordiaretusjaamas, kus tema kolleegiks ja juhendajaks oli üks tuntumaid tolle aja kartuliaretajaid Voldemar Tamm. Kartuli sordiareetusele jäi A. Anderfeld truuks oma elu viimase päevani, s.o. nelikümmend üks aastat tänuväärset ja viljakat tööd uute kartulisortide aretamisel. Tema poolt või tema osalusel on aretatud kokku 10 kartulisorti, neist tuntumad on 'Vigri', 'Ando', 'Mats', 'Ants' ja 'Juku'. Kartuli kasvatust käsitles tal ka kandidaadidissertatsioon *Agrotehnika ja kasvatamistingimuste mõjust kartuli saagile ja*

seemnekasvatusele Eesti NSV kamar karbonaatmuldadel. Ta on teinud ka palju uurimusi lähtematerjali hindamisel, aretusmaterjali valikul ning aretusmeetodite täiustamisel, mille tulemusi on ka publitseeritud. A. Anderfeld oli oma eriala hea tundja. Oma teadmisi andis ta edasi suuliselt loengutel kui ka kirjalikult mitmesugustes kirjutistes. Tema kuulajateks on olnud põllumajandustöötajad, tudengid, asjaarmastajad.

Tähelepanuväärse teadusliku töö ja ühiskondliku tegevuse eest on A. Anderfeldi peetud meeles paljude autasude ja aukirjadega. Tema põhjalikkus, täpsus ja nõudlikkus on kujundanud nooremates kolleegides lugupidava suhtumise sordiaretustöösse.

Nagu teadustööle andunud inimestel tavaks, oli tema vaba aeg tihedalt põimunud kutsetöoga, kuid hobiks oli tal kudumine ja töötamine oma aias.

Vaatamata oma eale oli ta reibas ja elurõõmus. Mälestus töökast, korrektsest ja põhimõttekindlast teadlasest ei unune. Igaüks, kes paneb suhu maitsva Jõgeval aretatud toidukartuli võiks hetkeks mõelda tänutundes inimesele, kes pühendas nende aretamisele oma tööka elu.

A. Tsahkna

PAUL LIMBERG – *in memoriam*

7. oktoobril 1997. aastal suri Berliinis Eestimaa auväärsemaid patrioote, EPMÜ audoktor, Berliini Humboldti Ülikooli emeriitprofessor Paul Limberg.

Professor Paul Limberg sündis 7. jaanuaril 1917 Sankt Peterburgis

baltisaksa perekonnas. Lapsepõlv möödus Eestimaal Kaarmal ja Säasel, kus ta omandas ka alghariduse. Keskkariduse omandas Paul Limberg Tartus saksa eragümnaasiumis, mille lõpetamise järel 1934. aastal astus Tartu Ülikooli põllumajandusteaduskonda. 1938. a. katkesid õpingud ülikoolis seoses kaitseväge kutsumisega. Sellele järgnenud baltisakslaste ümberasustamine katkestas sidemed kodumaaga pikkadeks aastateks. Õpinguid jätkas Paul Limberg Breslau Ülikoolis, mille lõpetas agronoomina 1941. aastal. Järgnesid pikad sõja-aastad rindel. Pärast sõda töötas ta

mõnda aega Baieris Puchhofi katsejaamas. 1948. aastal sai aga Paul Limbergist Rauischholzhauseni Katsejaama katsepõldude juhataja, kus algas ka tema tulemusterikas iseseisev teadustöö. Juba 1951. a. promoveerus Paul Limberg agronoomiadoktoriks, saades seejärel tolaeagse Gießeni Instituudi ülemassistentiks ja ka katsejaama juhatajaks. Edukale teadustööle järgnes 1962. a. habilitatsioon ja suure tunnustusena ka Justus Liebigi auhind tööde eest agrokeemia ja taimefüsioloogia valdkonnas, millele järgnes ka tema valimine Gießeni Justus Liebigi Ülikooli korralise dotsendi kohale taimekasvatuse ja sordiaretuse erialal. 1964. a. töötas prof. Paul Limberg lühikest aega Braunschweigi Instituudis, alates 1965. aastast kuni pensionile minekuni (1982. a.) aga Berliini Tehnikaülikooli Taimekasvatuse Instituudi korralise professorina. Pensionipõlves jätkas professor Paul Limberg aktiivset õppe- ja teadustööd emeriitprofessorina. Tulemusrikka töö ja teenete eest Türgi põllumajanduse arendamisel oli professor Paul Limberg valitud Saksa-Türgi Agraar- ja Loodusteadlaste Seltsi presidendiks. Teenete eest USA põllumajanduse arendamisel on ta olnud valitud New-Yorgi Teaduste Akadeemia välisliikmeks, Eesti põllumajandusteadusele osutatud abi eest aga EPMÜ audoktoriks jne.

Viimased kümme aastat oma eluteest (1987...1997) pühendas prof. Paul Limberg täielikult uutmisteele asunud ja taasiseseisvunud Eestimaa hüvanguks. Esimest korda pärast kauaaegset eemalolekut külastas prof. Paul Limberg koos abikaasaga oma kodumaad 1987. aastal, otsides kontakte ja koostöö võimalusi Eesti teadlastega. Suurte pingutuste tulemusena käivitus meeldiv koostöö 1989. aastal, mil tolaeagne EPA mullateaduse ja agrokeemia kateeder astus koostöösse Rahvusvahelise Mullateadlaste Seltsi (ISSS) mullaviljakuse uurimisgrupiga (IOSDV programm). Prof. Paul Limbergi koordineerimisel ja juhtimisel on Eesti Põllumajandusülikoolis sellest meeldivast koostööst välja kujunenud väetamise ja mullaviljakuse küsimusi uuriv interdistsiplinaarne, mitmeid teadlasi ja teadusharusid ühendav IOSDV-töögrupp.

Professor Paul Limbergi eestvõtmisel on veel peale eeltoodu sõlmitud mitmeid koostöölepinguid ning arendatud koostööd EPMÜ ja Berliini Humboldti Ülikooli vahel ka majandusteaduste valdkonnas, samuti õppejõudude, teadlaste ja üliõpilaste vahetuse ja praktikate osas. Tema vahendusel on ligi sadakond üliõpilast saanud viibida Saksamaa teadus- ja õppeasutustes ning taludes töö- ja õppepraktikal. Limbergide kodu Berliinis on olnud pikka aega paljudele eestlastele omamoodi külalistemajaks, kus nii kultuuritegelased, teadlased, üliõpilased kui ka

paljud teised eestlased on tunda saanud pererahva siirast külalislahkust, hoolitsust ning kodusoojust.

Professor Paul Limbergi surm oli valusaks hoobiks kõigile, kes teda tundsid, tema õpilastele, kolleegidele ja sõpradele. Paul Limbergi näol kaotas Eestimaa ühe oma parimatest poegadest, kes oma viimased aastad pühendas jäägitult kodumaale.

Professor Paul Limberg saadeti Berliinis oma viimsele teekonnale 17. oktoobril 1997. Tema tuhatatud põrm aga rändab kodumaale Väike-Maarja kalmistule veel sellel aastal, kus ta oma lähedaste kolleegide ja sõprade poolt sängitatakse viimsele unele oma vanaisa kõrvale. Sellega on täidetud ka kadunu viimne soov, saada puhkama kodumaa mulda.

Helge mälestus lugupeetud professorist jääb kalliks kõigile tema lähedastele.

P. Kuldkepp

ALFRED TRUU – 100

Omaaegse tuntud põllumajandusteadlase Alfred Truu sünnist on möödunud 100 aastat.

A. Truu sündis 15. novembril 1897. a. Tallinnas töölisperekonnas. Alghariduse sai ta Tallinnas. Oli Vene tsaariarmees sundaega teenimas (1916...1918) ning seejärel aja- ja üleaja-teenijana Eesti Vabariigi sõjaväes (1918...1926). Töö kõrvalt lõpetas Tallinna Õhtukolled^o i ning jätkas (1926) õppimist Tartu Ülikooli põllumajandusteaduskonnas. Töötas 1929. aastast alates assistendina Tartu Ülikooli taimebioloogia katsejaamas Raadil ja lõpetas ülikooli 1931. aastal. Töötas seejärel Tartu Ülikooli taimebioloogia katsejaamas (1933...1936) ning mitmes asutuses agronoomia ja majanduse alal.

1944. aastal asus tööle Jõgeva Sordiarituse Instituuti, kus oli vanemteaduriks (1944...1945). Siirdus seejärel Tooma Soouurimise Instituuti, kus oli kuivendusosakonna juhatajaks (1945...1947).

Tooma Soouurimise Instituut muudeti ENSV TA Põllumajanduse Instituudi Tooma filiaaliks, millest hiljem sai Maaparanduse ja Sookultuuri Instituut. Selle soodeuurimise sektori juhatajaks oli A. Truu. Kui Tooma filiaal 1956. a. Eesti Maaviljeluse ja Maaparanduse Teadusliku Uurimise Instituudi (EMMTUI) alluvusse sattus, jätkas A. Truu tööd soodeuurimise osakonna juhatajana kuni 1959. aastani, mil osakond liideti EMMTUI mullauurimise osakonnaga, milles

A. Truu töötas vanemteadurina kuni pensionile jäämiseni 1967. a.

A. Truu oli teadlane-soodeurija. Ta juhtis kaua aega Eesti soode uurimist. Eesti soode intensiivne uurimine toimus aastatel 1950...1960, mil enamik Eesti soodest sai läbi uuritud. Kogutud materjalide varal koostas A. Truu kandidaadidissertatsiooni *Eesti ordoviitsiumi ala sood ja nende põllumajandusliku kasutamise perspektiivid*, mille ta 1956. aastal edukalt kaitses. Talle omistati kaitsmise järel põllumajandusteaduste kandidaadi kraad.

A. Truu juhtimisel ja osavõtul on koostatud ja ilmunud mitmeid kollektiivseid töid, nagu venekeelne *Eesti NSV turbafond ja soode kaart* (Tln., 1961), *Eesti NSV sood ja nende põllumajanduslik kasutamine* (Tln., 1964). Ta oli ka vene-eesti mullateaduse sõnastiku (Tln., 1971) koostaja. Üldse koostas A. Truu üle 50 teadusliku artikli ja bro □üüri.

Alfred Truu oli hästi seltsiv, rõõmsameelne ja lugupeetud inimene, tark noorte õpetaja ja suunaja, aktiivne isetegevuslane, hea kalamees ja laulusõber.

Alfred Truu suri 28. septembril 1984 Tallinnas ja on maetud Siselinna kalmistule.

K. Veber

ENDEL PIHEL GAS – 70

EPMÜ metsandusteaduskond, koostades aasta algul eelolevat tööplaani, soovis 7. novembril korraldada konverentsi põllumajandusdoktor emeritprofessori Endel Pihelgase 70. sünniaastapäeva tähistamiseks, lootuses seal kohtuda ka juubilariga. Kuid vastu ootusi viis surm Endel Pihelgase 22. jaanuaril manalateele ning seetõttu tuleb temast ja tema poolt tehtust rääkida minevikuvormis.

Harjumaal Rae vallas töölisperekonnas teise lapsena sündinud Endel Pihelgase kooliaastad möödusid Tallinnas, kus ta 1946. a. kevadel lõpetas II keskkooli. Need olid aastad, mil Eestimaa toimused mitmedki ümberkorraldused. Üheks selliseks oli ka Tartu Riikliku Ülikooli juures iseseisva majandusteaduskonna asutamine. E. Pihelgas oli üks neist, kes seal 1. septembril 1946. a. alustasid õpinguid metsamajanduse erialal. Sama aasta sügisel alustas teaduskonna juures tegevust ka metsakasvatuse ja -kaitse teaduslik ring ning E. Pihelgas liitus kohe ka selle tegevusega. Elades Nõmmel, valis E. Pihelgas

diplomitööks Nõmme ümbruse Viimsi metskonna liivmuldadel männikultuuride kasvatamise küsimuse. Diplomitööks materjalide kogumine ning sisuka töö kaitsmine 1951. a. jaanuaris näitas E. Pihelgase eeldusi edukaks õppe- ja uurimistööks. Ja kuna tööd oli alustamas Eesti Põllumajanduse Akadeemia, kuhu oli vaja õppejõude, langes metsandusteaduskonna valik Endel Pihelgasele. 1. septembril 1954. a. alustaski ta tööd metsakultuuride ja dendroloogia kateedri assistendina, millele kahe aasta pärast järgnes juba vanemõpetaja töökoht.

Üheaegselt õppetööga alustas E. Pihelgas kohe ka teaduslikku uurimistööd, valides selleks Loode-Eestis esinevate loolade ökoloogiliste tingimuste uurimise paremate metsastamisvõtete leidmiseks. Intensiivse töö tulemusena valmis viie aastaga kandidaadidissertatsioon ning 16. juulil 1956. a. töö eduka kaitsmise järel omistati Endel Pihelgasele bioloogiakandidaadi kraad ja 1961. a. dotsendi kutse.

Õppejõudude arvu vähenemine tingis ka vajaduse õppeainete ümberjagamiseks õppejõudude vahel. E. Pihelgasel tuli hakata õpetama võrdlemisi uut õppeainet – metsaselektiooni, selle kohta oli aga kirjandust napilt. Et anda oma panust, valis ta oma doktoritööteemaks hariliku männi selektiooni alused. Selleks hakkas ta kõige esmalt uurima Eesti männikutest pärinevate seemnete kõige otstarbekamat kasutamist metsakultiveerimisel, rajades katseid Järvelja õppe- ja katsemetsamajandis. Samal ajal hakkas ta seal rajama ka hariliku männi nn. geograafilisi katsekultuure, hankides selleks seemneid kogu Nõukogude Liidust – Arhangelskist Suhhumini ja Baltikumist Ida-Siberini. Ahunapalus rajatud katsekultuurid näitavad veenvalt seemnete päritolu suurt tähtsust ja paremad tulemused on kohaliku seemne kasutamisel.

Tänuväärset tööd tegi E. Pihelgas vegetatiivsete seemlate rajamisel ja nende alusel vegetatiivsete seemlate rajamise põhialuste väljatöötamisel. Tänu sellele on Eestis rajatud rohkesti männiseemlaid kvaliteetse seemne saamiseks, et kindlustada tulevastele põlvedele tootlikumate puistute kasvatamist.

Rohkete katseandmete matemaatilise andmetöötluse ja põhjaliku analüüsi tulemusena valminud mahuka doktoritöö kaitsmine toimus 1972. a. veebruaris ja 1973. a. omistati E. Pihelgasele põllumajandusdoktori kraad.

1973...1993. aastani oli E. Pihelgas metsakasvatuse kateedri juhatajaks, 1976. a. omistati talle professori kutse. 1985. a. valiti prof. E. Pihelgas metsanduse ja maaparanduse teaduskonna dekaaniks, kuid raske haigus sundis teda 1989. a. sellelt kohalt tagasi astuma.

Viljakas oli E. Pihelgase tegevus õppekirjanduse koostamisel – 1963. a. ilmus trükist *Hariliku männi selektsioon*, 1970. a. esimene eestikeelne selektsiooniõpik *Geneetika ja selektsioon metsamajanduses* ja 1983. a. kõrgkooliõpik *Metsabioloogia*. Tema teadustööde nimestikus on 70 nimetust, neist mitmed ilmusid ka välismaal. Ta oli sagedaseks oponentiks nii doktori- kui ka kandidaadidissertatsioonidele, tema juhendamisel valmis mitu kandidaadiväitekirja. Oli pikki aastaid 1951. a. tegevust alustanud ulukite bioloogia ja jahinduse ringi teaduslikuks juhendajaks. Tema juhendamisel valminud üliõpilaste teaduslike uurimistööde hulk ulatus üle 130.

Mitmekülgne oli prof. E. Pihelgase tegevus ka väljaspool otsest õppe- ja teadustööd – ta oli Eesti Teaduste Akadeemia geneetika ja selektsiooni nõukogu liige, õppeasutuste vahelise kui ka vabariiklike teadusnõukogude ja komisjonide liige jne. 1973...1979 oli E. Pihelgas Tartu linnanõukogu ja 1980...1985 Eesti Ülemnõukogu saadikuks. Viimases töötas ta looduskaitse ja loodusvarade ratsionaalse kasutamise komisjoni esimehena.

Prof. E. Pihelgas omandas metsandusliku hariduse teataval määral nn. üleminekuajal, mil ei olnud alati veel täiel määral välja kujunenud täiesti objektiivsed tõekspidamised. Kuid ta oskas valida õige suuna, mis võimaldas tal kujuneda Eesti üheks hinnatavamaks metsateadlaseks-õppejõuks, kelle üliõpilaste arv ulatub kaugelt üle tuhande ja kes said temalt laialdasi teadmisi nii metsabioloogia, metsaselektiooni, ulukite bioloogia ja jahinduse, metsamelioratsiooni kui ka metsakultiveerimise alalt.

7. novembril s.a. kogunevad tema arvukad õpilased Tartus EPMÜ metsandusteaduskonna õppehoonesse, et teha kokkuvõtet prof. E. Pihelgase 43 õppe- ja teadustöö aastast.

E. Laas

HENN TÄÄR – 70

Henn Täär sündis jõulukuu 21. päeval 1927. a. Tartu linnas väikeettevõtja pojana. Kuigi linnakodanikuna sündinud, olid sidemed maaga veel tugevad, sest vanemad olid alles lühikest aega linnas elanud. Kodul oli tugev, kogu Henn Tääri elukäiku määrav mõju. Isa tegutses autoomanikust taksojuhina, ema pühendus pere kõrvalt aiapidamisele. Siit siis masinad ja maa – saatjaks kogu eluks.

Algharidust läks Henn Täär nõutama Tartu Õpetajate Seminari Algkooli 1935. a. 1941. a. jätkusid üldharidusõpingud veel aastaks Tartu I

Keskkoolis, siis viis tehnikahuvi Henn Täari Tartu Tööstuskooli. Selle kooli loomulikuks ja loogiliseks jätkuks sai tollases Tartus olla vaid Elektromehaanika Tehnikum ning muidugi ainult autoeriala. Pärast tehnikumi lõpetamist 1949. a. oli otsus edasi õppida kindel, kuid valikud juba keerulisemad. Vaagitud võimalikke erialasid kõrgkoolides ja omi võimalusi, langetas Henn Täar otsuse jätkata õpinguid Tartu Riikliku Ülikooli metsandusteaduskonnas. 1951. a. viidi see teaduskond koos III kursuse üliõpilase Henn Täariga *alma mater* rüpest üle vastloodud Eesti Põllumajanduse Akadeemiasse. 1954. a. kevadel sai edukalt õpingud lõpetanud insener-tehnoloog suunamise EPA remondi ja eksploatatsiooni kateedri assistendi kohale. Nii algas Henn Täari õppejõu- ja teadlasete, mis täitis kogu edasise elu. Kui pingeline töö 1956. a. võimaluse andis, siirdus Henn Täar aspirantuuri Moskva Põllumajanduse Mehhaniseerimise Instituuti. Hõõrdkeevituse kui kulunud masinadetailide taastamise meetodi uurimine kulges edukalt ning juba 1961. a. kaitses Henn Täar Leningradi Põllumajandusinstituudis esimesena EPA-st dissertatsiooni tehnikakandidaadi teaduskraadi saamiseks.

Töö jätkus vanemõpetajana ja alates 1961. a. dotsendina. Samal aastal sai Henn Täarist ka metallide tehnoloogia ja masinate remondi

kateedri juhataja tosinaks aastaks. See oli oluline periood kateedri väljakujunemisel, mis nõudis peale õppetöö tegelemist ka uues teaduskonna õppehoones kateedri ruumide projekteerimise, sisseseade, lepingutööde ning palju muuga. Intensiivne teaduslik uurimistöö oli seotud masinate korrashoiu ja remondi probleemidega, hõlmates detailide taastamist, remondiettevõtete projekteerimist, remonditööde mahtude projekteerimist ja tehnika korrashoiu majanduslikkust. Kõige sellega kaasnes osalemine põllumajandusministeeriumi ja EPA teaduslikes meetodikanõukogudes. Oma teadmisi ja oskusi rakendas Henn Täar ka väljaspool EPA-t: Tartu linna volikogu komisjoni liikmena, konsultandina remondiettevõtetes, mitme käsiraamatu kaasautorina.

Eesti taasiseseisvumine suurendas Henn Täari ühiskondlikku aktiivsust. Ajakirjanduses ilmus rida analüüsivaid ning probleeme tõstatavaid artikleid elamumajandusest, kohaliku kütuse kasutamisest, maksu- ja üldpoliitikast. neist viimane ilmus maikuu 1996. a. 18. augustil lahkus Henn Täar manalateele ja on sängitatud mulda Tartus Raadi kalmistul.

V. Pakk